

JARNÍ 2003

aneb

...vstávat, je tu jaro...

Jarní 2003

4.4. - 6.4. posunuto z 28.3.

Zase potíže! Jak já se těším na to, až zase všechno poběží „samo“. Tenhle rok se od začátku topíme v neřešitelnosti organizačních záležitostí. Je hrozné, že nás zbylo ani ne do mariáše a že není možné nakombinovat činnost tak, abychom se sešli, byli schopni vyjet, měli k dispozici patřičný finanční obnos, měli povolení ke startu od našich blízkých... Ach jo! Nejhorší na začátku sezóny je zima. Tady je nutné připustit, že jsme vesměs všichni pokojové, teplomilné rostlinky a chlad nám vůbec nesvědčí. Proto je potřeba pro nás připravit takové podmínky, které nám umožní později v sezóně plně vykvést. V této části roku musíme vyhledávat útočiště na přečkání chladných nocí v chatách a chaloupkách kamarádů a známých.

Ještě ve středu před odjezdem nemáme kde nocovat. Ve čtvrtek po mnoha telefonátech a spoustě nezdarů se konečně povedlo spaní zajistit. Pojedeme k Báře. Došlo k tomu po složitém výběru, kdy Bára rozeslala SMS na všechny strany, že se může jet k Těře. Později po velmi složitém ověření informace přímo u Téry (aby bylo všechno ještě komplikovanější, má zablokovaný telefon) došlo k uvedení na pravou míru a to, že u Téry to naopak rozhodně nejde. Pak se do věci ještě vložil Michal, že možná bude použitelná chalupa v Ostředku. V ten samý čtvrtek volal, že to nepůjde. Není prý možné vecpat nás s materiálem a uskladněné věci do jednoho objektu. A Michal dobře ví o čem mluví. Ale ozval se Bary táta, že si mám večer přijít do Státní opery pro klíče od chaty.

Tak to bychom měli. A teď co s výpravou. Máme jen jeden opěrný bod, takže je jediná možnost: Příjezd po vlastních, šmejdění po okolí, návrat po vlastních. A to všechno přizpůsobit Báře, která je na tom zdravotně tak, že nemůže jezdit.

Už to mám! Kontrola mapy... Ano to bude fungovat! Co? No jen čtete.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	308	0	0	11

Je 15.15 a já stepuji před vstupem do Jeskyně, kam se nemůžu dostat. Marcela tu byla dříve, vyzvedla klíče, pečlivě za sebou zaklapla všechny dveře a v Jeskyni si pustila rádio. Dost nahlas. Já s sebou, jako vždy, nemám telefon a prach spolu s nachlazením mi vyřadily z provozu hlasivky, čímž nemám možnost

dát o sobě vědět. Nelíbí se mi to! Je sice pravda, že nespěcháme, ale už chci jet. Po deseti minutách marného snažení o průnik do budovy mě osvítil nápad. Blbej. Jako vždycky. Pokusím se někde v objektu vyčuchat úklidovou četu a její členy přesvědčit, že jejich celoživotním snem je půjčit mi klíče od mříže oddělující vnitřek budovy od okolí. Jak jsem říkal blbej nápad. Objekt je v originále celý blok o třech patrech i s vnitroblokem, přičemž úklidáři můžou být kdekoliv a navíc je možné, že jsou zalezlí v některých ze šedesáti místností.

Mám neskutečnou kliku. Našel jsem je ve třetím patře – sever na chodbě. A navíc tahle parta nás zná, takže když jsem chtěl klíče nebo život, nabídli mi nejdřív život. Pak jsme společnou dedukcí dospěli k tomu, že životem nejspíš nepůjde odemknout a tak odcházím s klíčky.

Konečně jsem v Jeskyni. Když jsem začal hučet a bublat, tvářila se Marcela velice dotčeně. Dokončujeme balení a odjíždíme.

Nejbližší zastávka je v Meinlovi hned na rohu u Bezovky. Marcela jde opatřit něco k snědku, já hlídám kola a sleduju zdejší omladinu jak a čím se baví. Je jich tu požehnaně. Jsou zastoupena obě pohlaví, mají na sobě nejrůznější oblečení, od značně jetých Jeans kompletů načichlých trávou po oblečky nevinných křehulinek na podpatcích. Také věkové rozpětí je neuvěřitelné. Začíná někde kolem deseti let a nejstarším bude těsně pod dvacet. Bavěj se všelijak. Skoro všem se čoudí od zobáku, někteří si hrají na rollery a brázdí mramorem obloženou podlahu na bruslích, jiní mordují svá kolečková prkna, další posedávají na zídkách a o čemsi debatují, další lezou po střeše nedaleké garáže a někteří mají na konci vodítek uvázané psí šelmy. Akorát jsem si pořád nějak nezvyk, že dobře vypadající, pěkně oblečená holka má u huby cigáro a hovoří slangem zaměstnanců Pražských kanalizací. Inu moderní doba.

Svítl sluníčko, cítím se dobře. Po čtyřiceti minutách přichází Marcela s nákupem. Nakládáme a jedeme. Takže definitivně vyjíždíme dva. Dnešní cíl je osada Hřebénka ležící mezi Unhoštěm a Berounem. Pojedeme vrchem tam a spodem zpátky. Co je vrchem a spodem? Vrchem je přes Rudnou a Unhošť a spodem je přes Beroun a Černošice.

Projíždíme Vinohrady (Královské), na Nuselák, k Podolské vodárně, po nábřeží na Barrandovský most, Zlíchov a okraj Chuchle. Odtud velmi prudkým a nekonečným stoupáním do Slivence a po jeho dosažení ven z Prahy do obce Ořech. Neděje se nic mimořádného. Svítí slunce, vítr máme v zádech (což je podezřelé), jede se dost dobře. Akorát mi nedělá dobře kombinace prach a nachlazení. Trošku mi to komplikuje dýchání. Tím jsem zjistil, že jsem závislák. Jsem těžce závislý na vzduchu. Každou chvíli potřebuju dávku. Třeba se mi podaří založit novou disciplínu pro rekordy. Takoví ti potápěči bez přístrojů co se nechávají stáhnout do hlubin závažím a pytlíkem se vzduchem zase vytáhnout nahoru to mají dost jednoduché. Ale ať některý z nich zkusí jet kilometr na kole bez dechu. Mě to nejspíš za chvíli půjde.

Začíná se stmívat a ochlazovat. Projíždíme jednu vesnici za druhou. Chtělo by to večeri. Máme štěstí. Právě jsme vjeli do Červeného Újezda a hned na kraji píšou, že tu mají hospodu, kde se vaří (a chlastá) celý den. Dojeli jsme k ní. Zaparkovali a opravdu. Chlastá se tu. Ale je tu i jídelní lístek. Jdeme

dovnitř. Přítomní hosté v salóncu si nás nenápadně prohlížejí. No a co! Tak vypadáme otrěsně. A co má být! Slečně za barem to nevdá a přes naše vzezření se chová uctivě.

Najedli jsme se, napili a je na čase pokračovat. Venku je tma a strašná kosa. Přiblékáme se a za drkotání zubů jedeme. Jen kousek. Pak drkotání ustává a jede se zase dobře. Projíždíme Unhošť. Není tu nic k vidění a tak se tu zdržujeme skoro čtyři minuty. A zase jedeme tmou a zvolna se blížíme k chatičce, kde si zatopíme, uvaříme čajíček, uděláme pohodlí a půjdeme spinkat... Pořád se jede báječně. U mě k tomu přispělo to, že po jednom z razantnějších odkašlání mě opustil špunt z krku a tím se otevřel naplno přívod vzduchu. To je nádhera! Tma kolem pomalu dosahuje hustoty vhodné pro krájení. Dneska se nedá jet bez světla. Nouzov. To už jsme docela blízko. Zvolnili jsme a pečlivě zkoumáme okolí, jestli už náhodou támhleta odbočka není ta pravá. Za pár okamžiků jsme ji našli, odbočili a pustili se mokrým, prudce se svažujícím, temným terénem k místu, kde stojí chatička. A jsme tu. Po odemčení vcházíme dovnitř a... A žádá změna teploty. Tedy zima zimoucí. Tak jo. Zapnout elektriku, postavit na čaj, přenést topítko nahoru a spustit, vtáhnout kola dovnitř, z bágli vyndat nějaký sezob a připravit ležení. Všechno proběhlo hladce a tak po čaji zalezáme v horním pokojíku, kde se udělalo krásně teplo, do pelíšků. To to bylo dneska pěkný. Zítra ráno kolem deváté přiveze táta Báru a v deset nám jede autobus do Berouna. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Dědkův Mlýn	41,5	353	45,3	13,5	10-1

Ráno 5.4. sobota

Probudilo mě příjemno. Škvírou v okenici sem dopadá trochu světla. Je mi krásně a tak se válím a vychutnávám si to. Marcela se na protější posteli taky nějak mele. Taky už nespí. A tak se válíme společně.

Připnul mobil. Tedy je půl deváté. Za půl hodiny je tu Bára s doprovodem. Ještě se válíme a před devátou opouštíme vyhráté pelíšky. Akorát včas. Než jsme ukončili manévr vstávání a přesunutí se dolů, nastal rozruch v oblasti vchodových dveří. Už jsou tu. První vchází Bára. Co vchází! Vtrhla sem jak zemětřesení. Těsně jí v patách sem vpadnul pes a vyplnil zbytek prostoru, který nestihla obsadit Bára. Zároveň nás zasypává informacemi a do toho všeho se s námi vítá. Uf, to je ale probuzení! Když po chvíli pes vycouval ven, mohli sem vejít i Bářini rodiče. Byli však nemilosrdně, Bářiným švitořením, zbavení možnosti být se s námi jen pozdravit. Ale i ten nejlepší řečník se musí někdy nadechnout a to byl ten správný okamžik pro ostatní zúčastněné. Během nádechu jsme Báře vnukli myšlenku, že by se měla jít podívat nahoru a do kůlny a k ohništi

*a kdoví kam ještě. Odběhla po schodech nahoru. Než se vrátila měli jsme dost času na přivítání, přednesení plánu akce na dnešek a dopítí čaje. Dohodli jsme se, že bude lepší, když do Berouna pojedeme autem. Sbalili jsme příruční sklad potravin, provedli kontrolu připravenosti Báry a vyrazili k autu. Začíná svítit sluníčko a je pěkně. Jediné co je nepěkné, že mi stávkují hlasivky. **Kdo to řek? Kdo řek, že je to dobře?! Pozoóor!!!** Tak jak jsem říkal, nemůžu se účastnit větších hovorů, ale jinak je hezky. Vezeme se krásnou českou jarní krajinou. Začíná velmi nesměle rašit tráva, pupence se nalejvají... (měli bychom si z nich vzít příklad).*

Zastavujeme v Berouně u autobusového nádraží. Dál už je to jen na nás. Pořád je nádherně. Vedu holky na cestu kudy obvykle na kolech spěcháme na Prahu. Je totiž na čase, abychom si to tu prohlédli v klidu. Jdeme podél řeky. Už to tu začíná po loňských povodních vypadat docela dobře. Ale ti, co to tu dávají dohromady si dost mákli.

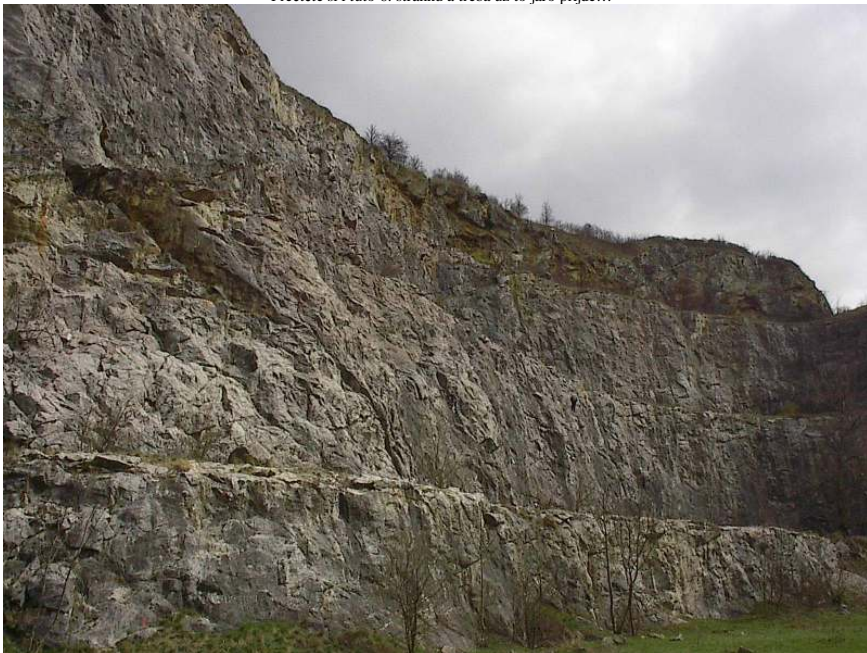
Jdeme a jdeme a Bára hovoří a hovoří. Až najednou, nevím jak to přišlo, probíráme sloupy nesoucí vedení středního napětí. Návodnými otázkami se snažím, aby obě dámy rozhýbaly šedou kůru a samostatně se snažily přijít na to, proč vypadají sloupy zrovna takhle, proč jsou některé betonové, zaražené v zemi, jiné kovové na betonovém soklu, jaký důvod vedl konstruktéry k tomu, aby kovové byly tvořeny na první pohled nepochopitelnou změtí příček, co s takovým sloupem může udělat vítr nebo při povodni proudící živel spolu se svinčíkem, který se o sloup jistě zachytí a další a další otázky. Obě se tváří nanejvýš spokojeně, když se jim podaří najít, byť jen nepatrný náznak správné odpovědi.

Tak, sloupy jsou probrány a přichází na řadu záchytná nádrž na přívalovou vodu. Báře trvá 12 minut, než odhalí co to je, na co to je a proč je to zrovna tady. Marcela nám pak přečetla pár zajímavostí...

A jdeme dál. Za pár okamžiků máme na dohled bývalý lom, kde se dnes „na divoko“ leze po skalách.

A to je první naše dnešní plánovaná zastávka. Bára je trochu zaražená a je na ní vidět, že nevěří tomu, že polezeme nahoru, ale na druhou stranu mě zná a je jí jasné, že vyloučené to není. Její zmatek vrcholí, když jsme obešli skálu a vedu je ne nahoru, ale dolů. Do černé díry, která na nás zírá z úpatí skály. Úplně jí vzalo dech, když jsme vešli do tunelu a dali jsme jí do ruky baterku. Ale když viděla, že nehrozí nic jiného než procházka temnými chodbami, rychle se jí vrátila řeč, ale ne úplně odvaha. Svítím jenom já malou zářivkou nesenou vysoko nad hlavou. Bílé světlo matně ozařuje klenbu chodby, která vrací bílé odlesky. Jedním slovem nádhera.

Zastihli jsme tu i zimní obyvatele, o kterých psali u vchodu do jeskyně.

Je jich tu víc, ale jsou zavěšeni až v nejvyšších bodech vysoké klenby a tam můj foťák v téhle tmě nedořáhne. Taky jsem holkám ukázal jak vypadá černočerná tma. Zhasnul jsem světlo a čekal co bude. Nebylo nic. Obě si vychutnaly tmu a ticho. Tak jo. Končíme a jdeme ven. Krásné.

Přečtěte si i tuto 8. stránku a třeba už to jaro přijde...

Venku to trochu bolí do očí, ale po chvíli je zase všechno jak má být. Jdeme dál. Další bod je Srbsko. Je zajímavé tím, že tu byla skvělá hospoda a lávka přes řeku. Tedy před povodní. Uvidíme. Jdeme a po chvíli je před námi značný kus pobožené hráze říční navigace. A zase série otázek jak a co a k čemu atd. Čímž se dívky dobraly k tomu jak se vlastně taková hráz staví, kde by měla být zpevněná, jak se chová voda v zatáčke, co je meandr a podobně. A je tu Srbsko. Na budově oblíbené hospody je vidět čára ponoru. Hospoda je však v provozu. Nó, dost dobrý! A lávka je taky tam co dřívě. Akorát je modrá a nějak širší, a úplně nová. Kromě toho je ještě uzavřená. A tak vzhůru na ní.

Po zdolání vodního toku – podotýkám suchou nohou jsme se našli u nádraží. Bára to tu poznala a ví přesně jak se dostaneme ke Koněpruským jeskyním. Ubezpečil jsem jí, že je to moc hezké, ale my jdeme sice do jeskyní, ale Koda. A zas byla vedle. Je krásně.

Jste na konci 8. stránky, ale na jaro si budete muset ještě počkat.

Ano, je čas na malou svačinku spojenou s odpočinkem. Je sice pravda, že furt něco zobeme, ale takové posezení na sluníčku...

Dojedeno, jdeme dál. Mají tu žlutou značku a ta jde rovně nahoru do brutálního kopce. Jde se ztuha, ale dobře. Za chvíli jsme nahoře. Po nějaké době se barva značky mění na modrou a na rozcestníku píšou, že Koda je na dosah. Báječné. Pokračujeme v cestě, ale nějak mi připadá, že jdeme dlouho. Konzultace s mapou, sakra, přešli jsme to! To není možné. Je tu průhledný les na stovky metrů daleko. Vracíme se, hledáme, ale nacházíme jen tohle.

Přečtěte si i tuto 10. stránku a třeba už to jaro přijde...

A to mi jeskyni moc nepřipomíná. Hledáme dál, ale bezvýsledně. To snad není možný! Trochu mi to připomíná situaci, kdy jsme jeden hrad, Šember se jmenoval, hledali pět let. A po těch pěti letech jsme našli ceduli, kde bylo napsáno, že tady býval hrad. No nevádí. Aspoň máme důvod se sem vrátit.

Otáčíme to na Tetín. Zvolna procházíme zdejšími hvozdy a úplně nasáváme tu nádheru.

V Tetíně jsme za pár minut. Pořád je hezky. Jdeme se podívat na hrad, kde podle pověsti měla žít sestra kněžny Libuše, Teta.

Jste na konci 10. stránky, ale na jaro si budete muset ještě počkat.

Hrad Tetín je dobyt! V době jeho rozmachu to tu muselo být velkolepé. Bohužel už musíme jít. V půl páté nám jede autobus z Berouna. Je poslední a zároveň jediný. Ani nechci domyslet co by se stalo, kdyby odjel bez nás. Tak jdem. Zbývá 3,5 km. Na kole bychom tam byli hned. Ale takhle... Bára už nemůže. Sice o tom nemluví, ale už se jí motají nohy. Pořád svítí slunce a Beroun se pomalu přibližuje. A jdem a jdem a slečny hovořej a hovořej. Já pořád nemůžu. To je bída. Už jsme u nádraží. Mají tu hotel se stejným jménem jako Bára. Je z toho nadšená. Ale jen do okamžiku, než ten hotel uviděla. Šlo o větší rodinné barák, který kromě reklamních poutačů nebyl ničím pozoruhodným. A je tu náměstí. Sice upravené, ale prázdné. Kromě nás je tu asi deset lidí. Přecházíme most. Autobus jede za deset minut. Už máme v dohledu i stání, odkud pojedou. Schody dolů, kus po silnici a jsme tu. Marcela ověřila jízdní řád. Všechno souhlasí... už je tu. Po minulé sérii proher s místní dopravou považují synchronizaci našeho příchodu a odjezdu dopravního prostředku za maximální úspěch a sérii šťastných náhod.

Nasedli jsme a jedeme. Jede se, no, jako v autobuse. Je tu teplo, monotónní zvuk motoru, usínám. Už jsme tu. Vystupujeme. Dál se musí pěšky. To se mi ale nechce. Kousek od chaty potkáváme Bářiny rodiče, kteří nám jdou naproti. Největší radost ze setkání má pes. Stává se z něj veverka a šplhá po Báře až tak, aby jí mohl olíznout obličej. Společně se vracíme k chatě. Je tu podstatně uklizeněji, než když jsme odjížděli. Prý jde o výsledek celodenního snažení obou zúčastněných. Je to fakt dobrý. Zejména pokud uvážíme, že fouká poměrně silný vítr a na místo shrabaného listí s velkou radostí a škodolibostí umísťuje jiné, nabrané na stráni nad chatou Máme tu připravené ohniště, jen přiložit, napíchnout buřtíky.

Bářiňi zákonní zástupci odjeli a než jsme stačili dokončit opékání uzenin začalo přšet. No dobrá. Konzumace proběhne v chatě. Konzumace? Trochu silný výraz. Prostě jsme to sežrali. A s krásně plnými bříškys jsme ochotně a rádi poslouchali Marcelu, která nám četla z knihy „Lidi...“ Než usneme, asi by bylo dobré se přesunout nahoru do postýlek. Váhavé přitakání. Po přesunu a převlečení se do nočního zase Marcela čte. Je to krásný klidný večer.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměr. rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Dědkův Mlýn	-	353	-	12 pěšky	9-2

Ráno 6.4. neděle

Budíme se v 8. 00. Mě je příjemně. Celé tělo, zdá se, funguje. Ještě by to chtělo vyzkoušet hlasivky. Nejlépe hlasitým zájodlováním. Ale zpravě jódlovat neumím a zadruhé nechci ty dvě křehké duše, co tu nocují se mnou hned po ránu děsit. Válime se úplně stejně nádherně jako včera. Jak si tak přemýšlím o nesmrtnosti chrousta padl mi pohled na odkryté okno ve dveřích vedoucích na balkónek...

Přečtěte si i tuto 13. stránku a třeba už to jaro přijde...

Tolik světla? Sice to tu neznám, ale přijde mi to být v nepořádku. Jdu se podívat.

No tak tohle neberu! Co je to za vtip? Je 6. dubna! Je jaro! Má být hezky! Zatr...Sakr...!!!!

Jste na konci 13. stránky, ale na jaro si budete muset ještě počkat.

Přečtěte si i tuto 14. stránku a třeba už to jaro přijde...

Vracím se do postele. Marcela se nabídla, že nám zase kousek přečte, abychom se trochu pobavili. Tak jo. Vydrželo nám to do půl jedenácté. Pak jsme vstali a dámy přichystaly snídani. A co víc, naservisovaly mi ji až do postele.

To jsou věci! Děkuji vám.

Přečtěte si i tuto 15. stránku a třeba už to jaro přijde...

Po snídani připravujeme oběd a pak se pokoušíme uklidit tak, aby to nevypadalo jako po útoku Spojeneckých vojsk na Bagdád.

Musím podotknout, že se nám to oproti minule daří podstatně lépe. Zamykáme, opouštíme chatu.

Jste na konci 15. stránky, ale na jaro si budete muset ještě počkat.

Bára jde na autobus, my ji doprovázíme a když pak nastoupila a prostředek hromadné dopravy odjel, nabíráme směr na Beroun. Jede se dobře. Už ne. Máme vítr v zádech, ale nese sněh. A hází ho po nás! A najednou svítí slunce. Na mojí palubě propuká digitální zmatek. Teploměr neví, co má ukazovat dříve. Jestli mráz, nebo horko. Za pár set metrů zase sněží. To se mi to ale nelíbí! Marcele začal v rámové kapse bouřit telefon. Dorazila zpráva. Zastavujeme a opět vychází slunce. No tak to je síla! Na dvě dorazivší SMSky jsme společnými silami odpověděli a jedeme dál. Následoval d'ábelský sjezd do Berouna. Pak poklidná cesta městem a odbočení na cestu, po které jsme šli včera pěšky. Nutno podotknout, že to docela odsejpá. Míjíme vchod do jeskyně, jedeme podél skal a po značném kostitřesení jsme v Srbsku. Začíná sněžit. Ach jo. Pokračujeme zvolna ale neohroženě dál. Karlštejn a Hlásnou Třebáň projíždíme téměř poslepu. Fouká mírný ale velmi studený protivítr a žene proti nám zmrzlou vodu. A ta se lepí na všechno, co je aspoň trošku kolmo k jejímu pohybu. Rychlost neklesá pod 15 km/h. to je ovšem dost smutné, protože tady se to dá pálit 30 a více. No nevádí. Nespěcháme a není důvod vynakládat zbytečné úsilí na zvyšování rychlosti. Hlavně, že je to tu po rovině. Tedy bylo. Teď rychlost radikálně klesla a my se suneme téměř krokem zatraceně nahoru. Pokud mě paměť neklame, je tam vesnička s přílehlavým názvem Rovina. Vítr stále fouká proti a pořád posněhává. Na vrcholu zastavujeme, popijíme úplně ledovou citrónovou Poděbradku. Jedeme dál. Svítí slunce a je horko. To jsou změny! Sjeli jsme kopec a zatočili do obce Lety. A v zápětí po přejetí mostu velmi ostrá levá, šup mezi baráky, podlézt trať, znovu ostrá levá, polní cesta, dříve katastrofálně rozbitá, dnes upravená tak, že by tu mohli položit asfalt. Po pár metrech je krásný plácek na odpočinek a sežráná něčeho na zub.

*To je idylka, co? Trvala přesně tak dlouho, než jsme posvačili, sdělili si dojmy z jarní jízdy proti sněhu a prudkého střídání teplot a připravili se na další jízdu. Do Prahy je to ještě pěkný kousek takže nebudeme zdržovat a jedeme. Šineme si to pořád podle trati až k chatám, tady je to prudce nahoru a hned zase dolů, a po nějakých 300 metrech zase začíná asfalt. Pořád svítí slunce a je horko. Míjíme nádraží v Dobřichovicích. Marcela se konečně navigačně našla a dospěla k závěru, že odtud se dá jet jen přes „děrovaný most“. Má pravdu. A za ním je Mokropeská pekárna. Tak okolo pojedem. Přihnal se mrak a ochladilo se. Najíždíme na most a pomalu se přes něj suneme na druhou stranu řeky. Pořád mě tu uchvacuje, že chodník zbudovaný ze železných roštů je průhledný a je vidět přímo dolů pod most. Je tam jez a spousta vody. A je tu konec mostu. Přejeli jsme „vyhoup“ a sjezdem se ocitáme u pekárny. Je zavřená! Hm, mlsat se nebude. Za pár minut jsme v Černošicích, najíždíme na železniční nástupiště, po něm elegantně objíždíme závoje a sjíždíme na silnici vedoucí ku Praze. Zase posněhává. A už míjíme ceduli **PRAHA**. Tak, teď ještě těch posledních 20 nudných kilometrů a budeme v Jeskyni. Radoún, Chuchle, Zlíchov. Barrandovský most, Podolská vodárna, Nuselský most, Náměstí Míru, Vinohradská vodárna, Žižkovský vysílač, Bezovka a jsme tady. Marcela bez mučení přiznává, že už nějak nemůže. Prý za to může vítr, sníh, slunce a kapitalismus. Tak jo, mějte se... Dig.*

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměr. rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	59,5	415	62	15,2	5-0,1

Celková technická data:

Účast

Oficiálně
přiznaná
kilometráž
Příště

Dva jedoucí...: Marcela, Dig a jedna pěší Bára

107 km jízda

12 km pěšky

Velikonoce

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Unhošť	Srbsko
Praha Podolí	Nouzov	Karlštejn
Praha Chuchle	Hřebénka	Hlásná Třebáň
Praha Slivenec	Beroun	Rovina
Ořech	Srbsko	Lety
Zbuzany	Koda	Mokropsy
Rudná	Tetín	Černošice
Úhonice	Beroun	Praha Radotín
Ptice	Hřebénka	Praha Podolí
Červený újezd	Beroun	Praha Žižkov

Osoby jejich zkratky a písmo:

Tera (Tera), Marcela (Mcl), Michal (Msh), Bára (Brk), Jarda (Jrd), Dig (Dig), Pavel (Pvl), Šimon (Smn), Ostatní (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Přečtěte si i tuto 19. stránku a třeba už to jaro přijde...

© Hell's Tour_{plus} 2003
MCL & Dig
Neprodejně
e-mail: dig02@volny.cz

Jste na konci 19. stránky, ale na jaro si budete muset ještě počkat.